

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ ΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Εἰς τὰς νέας ἀνασκαφὰς αἱ ὁποῖαι ἔγιναν εἰς τὴν Πομπηϊάν, ἀνακαλύφθη πολυτιμωτάτη τοιχογραφία, στολίζουσα τὴν εἰσόδον μιᾶς οἰκίας. Παριστάνει τὴν Πομπηϊανὴν Ἀφροδίτην ὀρθίαν ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ελεφάντων. Ἡ θεὰ ρέει χαριέστατον διάδημα καὶ περιστοιχίζεται ἀπὸ ἵπταμένους ἑσώτας.

Ἡ τοιχογραφία διατηρεῖται ἐν ἀρίστῃ καταστάσει.

— Παρὰ τὴν Φενεὸν ἀνευρέθη τυχαίως ἀρχαίον νομίσμα φέρον ἐπὶ τῆς μιᾶς μὲν ὀψευς τὸ κεφαλαῖον γράμμα Φ, ἐπὶ τῆς ἑτέρας δὲ κεφαλὴν ἀνθρώπου.

— Ὁ γυμνασιάρχης Λαμίας ἀναγγέλλει ὅτι ἀνευρέθη ὑπὸ τινων χωρικῶν ἀγαλμάτων καλῆς τέχνης ὕψους 0,54 μ. ἀκέραιον, ἄνευ χειρῶν, ἀποκεκομμένον ἐκ τῆς ὠμοπλάτης, μὲ τὸ κάτω ἄκρον τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς ἐφαρμμένον.

— Ὁ εἰς Πύλον μεταβάς ἐφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Π. Καστριώτης, ὅπως ἐξετάσῃ τὸ ἐκεῖ ἀνακαλυφθέν ἀρχαίον μνημεῖον περὶ τοῦ ὁποῖου ὑποτίθετο ὅτι ἦτο ὁ τάφος ἡ θησαυρὸς τοῦ Νέστορος, ἀπεράνθη ὅτι πρόκειται περὶ φυσικοῦ σπηλαίου ἀφιερωθέντος τὸ πάλαι εἰς τὸν θεὸν Πύνα.

— Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία ἀπεράσισεν ἐνέργειαν ἀνασκαφῶν τοῦ παρὰ τὴν Ν. Α. ἄκρον τῆς Ἀκροπόλεως ὑποτιθεμένου Ὡδαίου τοῦ Περικλέους.

— Ἐπίσης δὲ καὶ παρὰ τὴν Αἴγινα διὰ τοῦ ἀρχαιολόγου κ. Ἀλ. Φιλοδελφέως.

★

Κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Ἀπριλίου ἡ Ἀγγλικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν διὰ τῶν ἐταίρων αὐτῆς κ. κ. Wace καὶ Thompson ἐτήρησεν ἀνασκαφὰς ἐπὶ τινος τῶμβου παρὰ τὴν ἀρχαίαν φθιωτικὴν πόλιν Ἄλον. Ὁ τῶμβος οὗτος, ἔχων ὕψος περὶ τὰ 4 μ. περίπου ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας, ἀνασκαφῇ τελείως ἐκβλήθη δὲ 16 πυραὶ, ἐν αἷς εἶχον κατὰ 16 νεκροί, ὧν 6 ἦσαν γυναῖκες, ὡς ἐκ τῶν γαλκῶν κοσμημάτων ἀποδεικνύεται. Οἱ ἄνδρες εἶχον ταφῇ μετὰ τῶν ὀπλων των. Εὐρέθησαν δὲ εἰρη σιδηρεῖ, δόρατα, ἐγχεῖριδια καὶ ἀναρίθμητα συντρίμματα ἀγγείων τῆς νεώτερας γεωμετρικῆς περιόδου μετὰ κοσμημάτων, ὧν τινὰ τέλεια πολλά συνεκολλήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν. Ἀξία λόγου εἶνε τὰ ξίφη, ὧν τινὰ ἔχουσι μῆκος 1, μ. 05—1, μ. 10. Ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχουσιν τοιαῦτα, Μόνον δ' ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ ἐν τισὶ μουσεῖοις ὑπάρχουσιν τινὰ.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἀνέσκαψαν καὶ τινὰ τάφους ἀρχαιότερους κειμένους εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, ἐφ' οὗ ἡ ἀρχαιοτέρα Ἄλος. Οἱ τάφοι οὗτοι ἦσαν κατεσκευασμένοι διὰ πλாகῶν, εἰς δὲ στρογγυλὸς διὰ μικρῶν ἀργῶν λίθων ἄνευ εἰσόδου, ἐστεγασμένοι διὰ πλாகῶν. Οἱ νεκροὶ ἐνταῦθα δὲν ἦσαν κεκαυμένοι. Εὐρέθη δὲ τὸ κρανίον παιδίου ἐν τινὶ τάφῳ καὶ ἀγγεῖα τέλεια εἰς ὅλους τοὺς τάφους ἔγχροα τῆς ἀρχαιοτέρας γεωμετρικῆς περιόδου.

Κατετέθησαν δὲ τὰ ἐν λόγῳ εὐρήματα εἰς τὸ μουσεῖον Ἀλμυροῦ, ἐνοικιασθέντος καταλλήλου ὁωματίου μέχρις οὗ ἀποπερατωθῇ τὸ μουσεῖον.

★

Ὁ κ. Ν. Ι. Γιαννόπουλος ἔγραψεν ἐσχάτως εἰς τὴν «Θεσσαλίαν» Βόλου περὶ τῆς μετονομασίας τῶν Παγασῶν εἰς Δημητριάδα, βασιζόμενος εἰς τὰς ἐκδόσεις τοῦ κ. Ἀρσανιτοπούλου, δημοσιευθείσας ἐν τοῖς *Πρακτικοῖς* τῆς Ἀρχαιολ. Ἑταιρείας. Ταυτοχρόνως σχεδὸν καὶ ὁ κ. Beloch ἔγραψεν ἐν τῇ *Klio* τοῦ 1912 περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος. Ἀμρότεροι δὲ συμφωνοῦσι.

★

Κατὰ τὰς ἐν Νυδρίῳ τῆς Λευκάδος διενεργουμένας ἀνασκαφὰς ὑπὸ τοῦ κ. Δαϊρπελεῖ ἀνευρέθησαν ἐντὸς πύθου δατὰ γυναικὸς καὶ τὰ ἐξῆς κοσμήματα: 2 βρα-

χιόλια ἀργυρεῖ. 1 περιδέσσειον χρυσοῦν μὲ 3 μεγάλα καὶ 14 μικρὰ σφαιρίδια, 3 ἑλλοδία χρυσεῖ καὶ δύο μικρὰ σφαιρίδια ἐξ ὀψεδιανού.

★

Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας παρεδόθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Ἐπαμ. Κουντάνη, διάφορα ἀρχαῖα εὐρεθέντα ἐν τινὶ τῶν ἐν τῷ χωρίῳ Βαλαίνῃ (ἐνθα ἔκειτο ἡ πόλις τῆς ἀρχαίας Θελπούσης) τοῦ Δήμου Τροπαίων τῆς Γορτυνίας κτημάτων αὐτοῦ, ἐν οἷς μαρμαρινὴ κεφαλὴ Ἀφροδίτης, σιδηροῦς κρικὸς καὶ τεμάχιον σιδηροῦν ὀμ. κρικου καὶ πεντήκοντα γαλκᾶ νομίσματα διαφόρων ἐποχῶν καὶ τόπων, πρὸς δὲ ἐπιγράμματα, ἅτινα σώζονται ἐκεῖ ἐπὶ μαρμαρινῶν πλாகῶν, δι' ὧν δοῖται ἡ Θελπούσα ὡς κατατροπώνουσα τοὺς ἐγθρούς, ἐν τῶν ὁποίων γεγραμμένον ἐπὶ ἀργαίου λίθου ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἀξία σοῦ, Θελπούσα, καὶ Ἑλλάδος ἄγουσαν ἔργα μαρναμένοι Πάτρης οἶδε περὶ σφετέρας» ἡ γὰρ ἐσω νυκτὸς πομάτας ὑπὲρ ἔρκεα Πύργων βάντα κατ' ἀκροτατων ἤλασαν ἐκτὸς Ἀρῃ, θυμμενω πολλοὺς δὲ δι' αἵματος ἐκτανύσαντας κάθανον εὐνομίαν ρυσάμενοι πατέρων».

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο καίται ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τὸ ἱερόν τῶν δώδεκα Θεῶν, καὶ πολλὰ λειψάνα ἀρχαίων.

Ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία ἀπεράσισε διὰ τοῦ ἐφόρου κ. Οἰκονόμου νὰ ἐνεργήσῃ ἐπιτοπίους ἀνασκαφὰς, καθόσον ὁ ἀνωτέρω ἀρχαιολογικὸς γῶρος κρίνεται σημαντικῶν.

★

Κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς ἐν τῇ τοποθεσίᾳ Θεολόγου Ἀταλάντης ἀνευρέθη πῦθος ἀρχαῖος καὶ ἐντὸς αὐτοῦ στέφανος χρυσοῦς ἐκ φύλλων ἀφνης διαμέτρου 80 ἑκατοστομέτρων.

Ἐν αὐτῷ εὐρέθησαν ἐπίσης μία σφραγὶς χρυσεῖ περιστῶσαν ἥλιον καὶ ἐνώτια χρυσεῖ, ἕκαστον τῶν ὁποίων φέρει πολυτίμον λίθον ἐρυθρὸν ἀρίστης τέχνης.

— Ἡρξάντο ἀνασκαφαὶ παρὰ τὴν στοάν τῶν Γιγάντων, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Καστριώτου.

— Ἀφίκετο ἐκ Βιέννης ὁ νέος διεθυντὴς τοῦ Ἀυστριακοῦ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου κ. Γουλιέλμος Βίλμπεργκ. Υἱὸς τοῦ μακαρίτου βιβλιοπώλου ἐν Ἀθήναις, ἐσπούδασεν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον τοῦ Μονάχου. Συνειργάσθη εἰς τὴν Τρωάδα καὶ ἀλλαχοῦ μετὰ τοῦ κ. Δαϊρπελεῖ καὶ ἐν Προύσῃ. Τῷ 1897 διωρίσθη εἰς τὸ ἐν Βιέννῃ Ἀρχ. Ἰνστιτούτον ὡς ἀρχιτέκτων καὶ εἰργάσθη εἰς πλείστας ἀνασκαφὰς, εἰς Ῥέσσαν, Λυκίαν καὶ ἀλλαχοῦ. Συνέγραψε διτομὸν ἔργον παρὰ τὸν ἐν Ἑφέσῳ ἀνασκαφῶν, καὶ ἰδίως περὶ τοῦ ἐκεῖ ἀρχαίου θεατροῦ.

— Ἐν Πύλῳ γενομένων δοκιμαστικῶν ἀνασκαφῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀρουάσιον, εὐρέθησαν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τοῦ Νέστορος ὀγκώδεις ἀρχαῖοι λίθοι προσεγμοσμένοι.

— Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας ἐνέκρινε νὰ ἐπαναληφθοῦν αἱ ἐν Ἀγίᾳ Μαρίνᾳ τῆς Φωκίδος διὰ τοῦ ἐφόρου κ. Σωτηριάδου ἀνασκαφαί, αἵτινες κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ἔφερον εἰς ρῶς τόσα σπουδαῖα ἀνάγλυφα καὶ νὰ ἐνεργηθοῦν ἀνασκαφαί ἐν Λεδαδαίᾳ παρὰ τὰς πηγὰς τῆς Ἑρκίνης διὰ τοῦ ἐφόρου κ. Κεραμοπούλου.

— Εἰς τὴν Θιμπουσάν τῆς Γορτυνίας ἀνεκαλύφθησαν διάφοροι ἀρχαιοτήτες, μαρμαρινὴ κεφαλὴ, ἀγαλματίδια ὡς καὶ 56 ἀρχαῖα νομίσματα.

— Ἀπεστάλησαν ἐκ Καρδίτσας πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἀρχαῖα τινὰ νομίσματα καὶ ἐν ἀγαλματίων, ἀνευρεθέντα κατὰ τὰς ἐκεῖ ἀνασκαφὰς.

Κορυεὶς ἀρχαίου ἀγάλματος, ἀρίστης τέχνης ἀπεστάλη ἐκ Δραχμηνίου, αἱ δὲ ἀστυνομίαι Χαλκίδος καὶ Θηβῶν ἀπέστειλαν ἐπίσης διάφορα ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα.

— Η ένταυθα Ἀμερικανική ἀρχαιολογική Σχολή, θὰ ἐνεργήσῃ ἀνακατὰ εἰς τὴν θέσιν «Θεολόγος» τῆς Λοκρόδος.

— Ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων Πύργου κ. Κυπαρίσσης εἰς τὴν παραλιακὴν θέσιν Ἀγίος Ἰλίας ἀνεκάλυψεν ἀρχαίον νεκροταφεῖον. Ἀνεῦρε τάφους, ἀνθρωπίνους κεφαλὰς, ὅσῃ καὶ ἀνθρωπίνην τέφραν, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ νεκροὶ ἐκείντοι. Τὰ εὐρήματα εἶνε προμυκηναϊκῆς ἐποχῆς. Ὁ κ. ἔφορος συμπεραίνει ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀρχαία πόλις.

— Ὁ σχολάρχης Μελιγαλᾶ ἀνεῦρε θεμέλια οἴκου Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς. ὡς ἐπίσης καὶ δύο ἀγγεῖα πῆλινα, ἐξ ὧν τὸ ἐν ἀμφορεύς. Ἐπίσης ἀνευρέθησαν δύο τάφοι εἰς τὴ κτῆμα.

— Εἰς τὰς Παγασὰς εὐρέθησαν δύο μέγιστοι λαξευτοὶ ὄροφοι πολυτελεῶν μνημείων, ἐκ τῶν ποίων ὁ εἰς φέρει γραπτὴν παρὰστασιν καὶ ἐπιγράμμα.

Ἐπίσης εὐρέθησαν δώδεκα στήλαι, ἐξ ὧν αἱ τρεῖς ἀρίστης διατηρήσεως μετὰ γραπτῶν παρὰστάσεων καὶ ναῖσκος τοῦ ἥρωος Ἀρχιππου, ὡς καὶ ὀκτώ νεαὶ ἐγχαρμοὶ στήλαι καὶ μέγας ὄροφος Ἀρσινόης μία φέρει ἐξόχου τέχνης καὶ λαμπρᾶς διατηρήσεως εἰκόνα ἐφύθου καθήμενου, φοροῦντος χλαμύδα καὶ πέτασον, ἀναγινώσκοντος διπτυχον. Ἐτετα διατηρεῖ λαμπρῶς ἐπίσης καθήμενον ἄνδρα, ὅστις φέρει ὠραιότατην πορφυρὴν ταινίαν καὶ γρόνιον Ἑρμῆν μετὰ πύλου.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τὸ ὅσῃ τὸν Σοφοκλέους δῶμα εἶνε ὁ «Οἰδῖπους ἐπὶ Κολωνῶ». Παρουσιάζονται εἰς αὐτὸ αἰτελευσαῖαι περιπέτειαι τοῦ Οἰδῖπου, αἱ καταλήγουσαι εἰς τὸν θάνατόν του παρὰ τὸν Κολωνόν. Ἡ ἔκδοσις, ὁ λυρισμὸς πρὸς ἐξ μνησὶν τὸν Ἀθηναίων, τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀποθνήσκοντος ἥρωος, ἀναδεικνύουν τὸ δῶμα ἐν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ παγκοσμίου θεάτρου. Τὸ δῶμα τοῦτο εἰς μετάφρασιν καλλιτεχνικὴν ἑμμετρον ὑπο τοῦ κ. Π. Βοντιερίδου ἐξεδόθη εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην Φέξη Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων».

Μυθιστόρημα, τοῦ ὁποῦ ἡ φιλολογικὴ καὶ κοινωνικὴ ἐπίδρασις ὑπῆρξε μοναδική, μεστὸν λυρισμοῦ, τρυφερότητος καὶ πάθους, εἶνε ὁ «Βέρθερος» τοῦ κορυφαίου τῆς Γερμανίας ποιητοῦ Γκαίτε. Ὁ ἥρωος ἐξεταζόμενος ἀπὸ τῆς πένον αἰσθηματικῆς καὶ ἰδεολογικῆς ἀπόψεως, ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ ρωμαντικοῦ ἀλλὰ καὶ ψυχολογικοῦ τούτου μυθιστορήματος. Ὁ «Βέρθερος» εἰς ἀσπίαν μετάφρασιν ἐξεδόθη εἰς τὴν «Λογοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην Φέξη».

Διηγήματα Βιζυνοῦ. — Τὸ ἁμάρτημα τῆς μητρὸς μου», «Ὁ Μοσκόβ Σελίμ» καὶ τ' ἄλλα διηγήματα τοῦ ἀληθμονήτου ποιητοῦ καὶ συγγραφέως Βιζυνοῦ ἐξεδόθησαν εἰς ἓνα ὠραῖον τόμον τῆς Λογοτεχνικῆς Βιβλιοθήκης Φέξη. Ἡ λεπτὴ αἰσθηματικότης, ἡ βαθεῖα πασαύρησις, κάποια εἰρωνικὴ εὐθυμία καὶ ἡ ἐπιτυχρῆς ἐξέλιξις τοῦ μύθου τάσσουν τὰ διηγήματα τοῦ Βιζυνοῦ μετὰ τῶν καλλιτέρων τῆς φιλολογίας μας, ἐνδιαφέροντα δια πάντα φιλόμουσον καὶ τερπνὰ εἰς κάθε ἀναγνώστην.

Ἔργα Παπαδιαμάντη. — Τὸ θαυμάσιον ἔργον τοῦ μεγάλου Ἑλλήνος διηγηματογράφου Α. Παπαδιαμάντη συμβληθεὶς πρὸς τὴν οἰκονόμειαν τοῦ συγγραφέως ἀνέλαβε νὰ ἐκδόσῃ διόκληρον ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος Φέξη, περιλαβὼν αὐτὸ εἰς τὴν Λογοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην του. Δύο τόμοι ἐξαιρέτου καλλιτεχνικότητος — ἡ Γυρτοπούλα καὶ ἡ Φόνισσα — ἐξεδόθησαν ἤδη. Ἡ Γυρτοπούλα εἶνε τὸ πρῶτον καὶ τὸ μεγαλύτερον μυθιστόρημα τοῦ Παπαδιαμάντη, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ ἑλληνικὰ συνάξια, ἡ μεσαιωνικὴ μαρτυρία καὶ ποιητικώταται περιγραφὰ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν συνδυάζονται θαυμασίως καὶ ἀριστοτεχνικῶς μετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ τελευταίου διὰ τὸ παρελθόν καὶ πρῶτον διὰ τὸ μέλλον Ἑλλήνων φιλόσοφου Πλήθωνος τοῦ

Γεμιστοῦ. «Ἡ Φόνισσα», μετ' ἧς συνεκδίδονται καὶ ἄλλα ὠραῖα διηγήματα, εἶνε τὸ ἔργον ἡθογραφικὸν ἐκεῖνο καὶ ψυχολογικὸν μυθιστόρημα τῆς ὠρίμου συγγραφικῆς παραγωγῆς τοῦ Παπαδιαμάντη, τὸ ὁποῖον τὸν κατέστησεν εἰς ευρύτερον κύκλον γνωστὸν καὶ ἀνεγνωρισμένον. Τοιοῦτοτρόπως ἀρχίζει ἡ ἐκδοσις ὅλων τῶν ἔργων τοῦ Παπαδιαμάντη μετὰ δύο τῶν ἀριστουργημάτων του. Τρίτος τόμος μετὰ σειράν διηγημάτων του θὰ ἐκδοθῇ εἰς τὴν αὐτὴν Λογοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην Φέξη ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Νουσταλγός».

Ἐπειτα ἀπὸ 18 ἔτη, ἀφ' οὔτου ἐνεκρόθη ὁ Κρυστάλλος, ὁ σμῆνος ὕμνητῆς τῆς Πινδου καὶ φιλόπατρις ἡθογράφος τῶν Ἑπειρωτικῶν χωρίων, εὐρέθη στοργικῇ γοίρῃ νὰ περισυλλέξῃ τὰ ἔργα του, πεζὰ καὶ ἑμμετρα. Ὁ κ. Κολλάρος ἐξέδωκεν εἰς δύο τόμους διόκληρον τὸ ἔργον τοῦ Κρυστάλλου, τὸ ἀφελὲς ἀλλὰ βαθύ, τὸ ἀγνόν, τὸ περιπαθές, τὸ ὁποῖον διακρίνει κορυφαίαν διαύγεια αἰσθηματος. Ἡ ποιητικὴ τοῦ Κρυστάλλου δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν πρὸς τὰς ποιητικὰς σχολὰς καὶ τὰ καινὰ δαιμόνια. Ἡ γλωσσικὴ μορφή τῶν ποιημάτων του εἶνε αὐτὴ ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος του, ἐξ ἧς καὶ μόνης ἐμπνέεται ὁ «Τραγουδιστὴς τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς στάνης».

Δημ. Πλατόνα. Συγκριτικὴ μελέτη περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Δημοσίου Λογισμοῦ καὶ περὶ ριζικῶν μέτρων πρὸς ἀνέρθωσιν αὐτοῦ.

Σιλονέτες. Εἰς πολυτελεῖς τομίδιον ἐξέδωκεν ὁ ἐν Πάτραις δημοσιογράφος κ. Β. Ἡλιόπουλος ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Λυκο λευκωμα σκιαγραφῶν ποιητικῶν δεσποινίδων καὶ κυριῶν.

Εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν κομψότητῃ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς ἀνταποκρίνεται καὶ ἡ καλαισθησία τῆς περιγραφῆς τοῦ ὠραιολογικοῦ τῶν Πατρῶν. Πρὸ ἐτῶν, ὁ γράφων τὰς γραμμάς αὐτὰς ὑπῆρξεν ὁ εἰσηγητὴς τῆς ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ στιγμιότυπου τῶν καλλοῶν περιγραφῆς, ἐκτοτε δὲ ἐπιτυχρῶς ἐκαλλιέργηθη τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς φιλολογίας, διότι μια περιγραφή ἀνταξία μιᾶς καλλονῆς ἀπαιτεῖ ἐμπνεῦσιν καὶ τέχνην.

Ἀστραπὴ καὶ αἵματα. Ὁ τίτλος ὑποδηλοῖ συλλογὴν πατριωτικῶν ποιήσεων ἐν τούτοις πρόκειται περὶ δράματος καὶ ἐν πεζῷ λόγῳ. Ὁ συγγραφεὺς κρύπτεται ὑπὸ τὸ ὄνομα Στέφανος Στύγας καὶ διαμένει ἐν Σάμῳ. Τὸ δῶμα περιστρέφεται περὶ τὸν πυρροδεσπότην τῆς Καλομάτας Βαλασόλιον, ἐγγραφή δὲ ἐπὶ τῇ βασί Μεσσηνικοῦ θρόνου, ἀγνώστου ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Georges Polti. L'Art d'inventer les Personnages. Paris. Ἐνδιαφέρον καὶ πρωτότυπον βιβλίον, γνωστὸ καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων συγγραφῆς, ἀσχολεθέντος πολὺ εἰς τὴν μελέτην τοῦ θεάτρου. Ἐβρευνᾷ 12 κυρίους τύπους μετὰ 36 ὑποδιαίεσεις, αἱ τινες ἀναπαράγουσιν 154.980 παραλλαγὰς, αἱ ὁποῖαι τὸ πρῶτον ἤδη ἔρχονται εἰς τὴν δημοσιότητα.

ΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ

Ἀγγέλλεται ἡ ἐν Ἀθῆναις ἀπὸ τῆς 15 Ἰουλίου ἐκδοσις δεκαπενθημέρου φιλολογικῆς Ἐπιθεωρήσεως, ὑπὸ τὸν τίτλον «Φυλλίς» ὑπὸ τοῦ κ. Β. Παπαευθυμίου.

ὑπὸ τοῦ ἐν Καλαβρυτοῖς δικηγόρου καὶ σοσιαλιστοῦ κ. Β. Δουδαῖου ἐκδίδεται προσεγῶς ἡ «Ἐιρηνοκρατία», ἥτις κατα τὴν ἀγγελίαν ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ὠθῆσιν τοῦ νοῦ πρὸς τὴν εὐσυνείδητον ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους ἀπὸ τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως εἰς τὴν εἰρηνόβιον.